నాతిచరామి

జి.ఎస్.ఆర్. మూర్తి

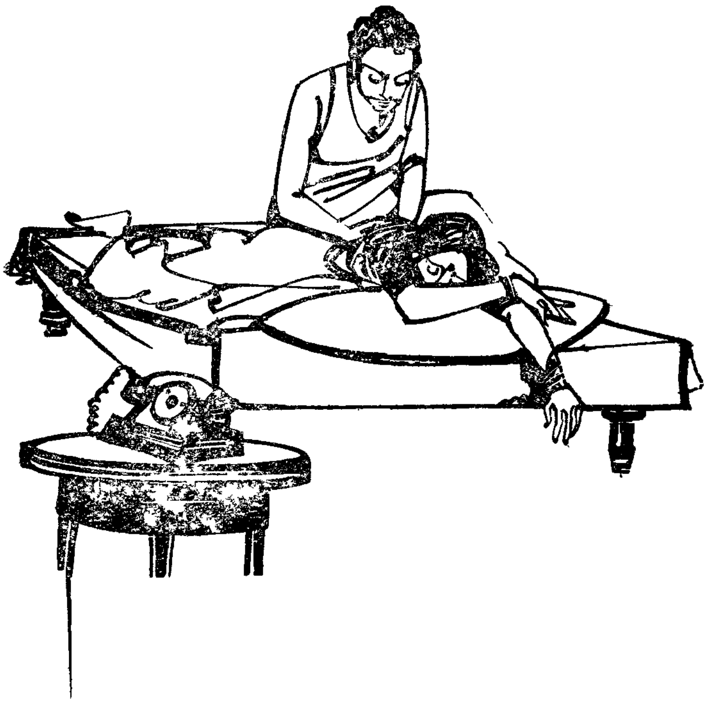

రిసీవర్ ఎత్తి మెల్లగా డయల్ చేసింది ఆమె, అదురుతున్న గుండెల్ని అదుపులో పెట్టడానికి ప్రయత్నం చేస్తూ....

'హలో,' వొణుకుతున్న పెదవులనించి వెలువడిన ఆ ధ్వని ఆమె చెవులకే సరిగా వినబడలేదు. అవతలనుంచి సమాధానం లేదు. కంగారుగా అటూ యిటూ చూడసాగింది

భుజం మీద చేయిపడడంతో ఉలిక్కిపడి వెనక్కి తిరిగి చూసింది ఆమె. అంతే.... ఆమె కళ్ల భయంతో పెద్ద వయ్యాయి. అప్రయత్నంగా రెండడుగులు వేసింది. కెవ్వుమన్న అరుపు గొంతులోనే వుండిపోయింది. చేతుల్లోంచి వక్షంమీదుగా పాములాగా పొట్టమీదికి జారితున్న రిసీవర్ని సున్నితంగా పట్టుకున్నాడు అతను. మరింత జాగ్రతగా రిసీవర్ని మూసేసి మృదువుగా అన్నాడు. 'ఇక్కడున్నావా సావిత్రి. నీకోసం యిల్లంతా వెతుకు

తున్నాను తెలుసా. అది సరే ఫోను ఎవరికి?'

రిసీవర్ క్రేడిల్‌మీద పెట్టేసి ఆమె వైపు తిరిగి 'యింకెప్పుడూ ఎవరికీ ఫోనుచేయకు సావిత్రీ' అన్నాడు ఆ గొంతులో యింత క్రికం వున్నా మృదుత్వం లేదు. '[illegible]లీసు[illegible] [illegible]సలే చేస్తూ. నీకే నష్టం అర్థమైందా?' అతని గొంతు కర్కశంగా వుంది. అర్థమైనట్టుగా తల వూపింది ఆమె. [illegible]లోనే [illegible] [illegible].

'వెళ్ళి నీ గదిలో పడుకో.' అంటూ మాట పూర్తి చేస్తుండగానే రివ్వున తన గదిలోకి పరిగెత్తిపోయి మంచంమీద బోర్లా పడుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడవ సా[illegible]యింది వృ[illegible] అలా [illegible]ంది రోజూ ఫోనుకి తాళం వేసేవాడు ఎందుకి మారిపోయాడు అదృష్టవశాత్తు తన కంటపడింది తీరా తను చేసే టైముకి వచ్చాడు. భగవంతుడా. ఈ నరకంనుంచి విముక్తి లేదా? కనిపించని ఆ భగవంతుని సమాధానం వినబడక పోవడంతో మరింత హృదయ విదారకంగా ఏడవసాగింది సావిత్రి. ఏడ్చి ఏడ్చి సొమ్మసిల్లినట్లు పడిపోయింది

'ఎందుకిలా మారిపోయాడు? పెళ్ళైన కొత్తలో తనే సర్వస్వం అన్న మనిషి యిప్పుడిలా ఎందుకయాడు? దేనికి?' జవాబు లేని ప్రశ్నలు ఎన్నో కదులుతూండగా నిద్రలోకి జారిపోయింది ఆమె.

సావిత్రి అదృష్టవంతురాలు....

నిజమే! అందరూ అనుకునే మాటల్లో అబద్ధం ఏమీలేదు. మధ్య తరగతి కుటుంబంలో ఆఖరి పిల్ల సావిత్రి. వున్నదంతా పెద్ద కూతురి పెళ్ళికీ, మగపిల్లల చదువుకీ సరిపోయి అప్పులతో పాటు మిగిలిన ఆఖరి పిల్లకి గుడ్లనీరు తప్ప కట్నంగా [illegible] యివ్వలేని ఆ స్థితిలో [illegible] కానీ ఖర్చులేకుండా పెళ్ళి చేసుకున్నాడు ఆఫీసర్ శేఖర్ నాలుగంకెల జీతగాడు. చక్కని విగ్రహం, వ్యక్తిత్వం సావిత్రిని అదృష్టవంతురాలనుకునేట్టు చేశాయి

'ఓయ్!'

'నా పేరు సావిత్రి.'

'ఛ! అ[illegible]గ తి పేరు. సావీ అని పిలుస్తాను.'

'శేఖర్ పేరు నాకు కూడా నచ్చలేదు. శ[illegible]ం [illegible]ని పి[illegible]నా?'

'అనుకున్నానోయ్ మొదట్లో అసలు మాటలే రావేమో ఈవిడకని. ఫరవాలేదు. కూత పట్టావ్!' నవ్వులు పువ్వులుగా రోజులు క్షణాలుగా గడిచిపోయాయి. అప్పుడే మొదలైంది అపశ్రుతి

'పొద్దున్న వెళ్ళిపోతారు. సాయంత్రం వరకూ రారు. చచ్చేంత బోర్ కొడ్తోంది.' హేంగర్‌మీద షర్టు తీసి వేసుకుంటున్న వాడల్లా ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు ఆమె వైపు.

'రేడియో, టేప్, రికార్డ్ ప్లేయర్ యివన్నీ వుండగా....' ఆశ్చర్యం నటించాడు

'ఎంతసేపు పాటలు వినాలి?' తల వొంచుకుని మెల్లగా అంది ఆమె.

'పోనీ ఏ క్లబ్‌లోనైనా మెంబరుగా చేరు,' అతను బూట్లు వెతుక్కోవడంలో మునిగిపోయాడు.

'సరేలెండి. మీకంతా వేళాకోళమే.'

'ఏం కావాలో చెప్పవోయ్. నీకు తెలుసుగా నాది మొద్దుబుర్ర డైరెక్టుగా చెబితే కానీ అర్థం కాదు' మృదువుగా అన్నాడు

'పెళ్ళై నాలుగేళ్ళయింది,' ఆమె అర్థోక్తిలో ఆపేసింది.

ప్రసన్నంగా వున్న అతని ముఖం గంభీరంగా మారింది. ఆ టాపిక్ ఎంత అవాయిడ్ చేద్దామని ప్రయత్నించినా....

'సాయంత్రం పిక్చర్‌కి వెళదాం రెడీగా వుండు,' కుర్చీ ముందుకు లాక్కొని సాక్స్ తొడుక్కున్నాడు

'సాయంత్రం డాక్టర్ దగ్గర కెళదాం ప్లీజ్,' ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. మెల్లగా అతని వెనకాలే వెళ్ళి మెడచుట్టూ చేతులు వేసింది. ఆమె గొంతులో మార్పుకి తలెత్తాడు అతను.

'పెళ్ళై నాలుగేళ్ళయిందో లేదో అప్పుడే ఏమిటోయ్ ఈ ఆరాటం. అయినా ప్రభుత్వం గోలపెడుతోందిగా యిద్దరు చాలని. నువ్వూ నేనూ వున్నాం కదా. ఇక యిక్కడ మూడో మనిషి దేనికి?' షూ లేస్ బిగించే నెపంతో తల వొంచేశాడు అతను.

ప్రతి విషయాన్నీ ఎందుకింత తేలికగా తీసుకుంటాడు ఆమె మౌనంగా వుండడంతో 'సాయంత్రం పిక్చరుకి వెళదాం. మరచిపోకు.' అని బుగ్గమీద చిటికవేసి బూట్లు టకటక లాడించుకుంటూ వెళ్ళిపోతున్న అతను కనుమరుగవడంతో చిన్న నిట్టూర్పుతో విచ్చుకున్నాయి.

* * *

సాయంత్రం రోజూ కంటే త్వరగా వచ్చాడు అతను. వీధిలోనే స్కూటర్ లాక్ చేసి వచ్చేశాడు.

'సావిత్రీ,' అంటూ గుమ్మంలోనుంచి కేక వేశాడు. సమాధానం రాలేదు. అతడు తిరిగి పిలిచాడు. ఈసారి గట్టిగా పిలిచినా సమాధానం రాలేదు.

ఆ నిశ్శబ్దం అతనికి తెలియని భయాన్ని కొలిపింది 'సావిత్రీ,' అంటూ పిలుస్తూ వెదకుతున్నాడు. వెదకుతూ పిలుస్తున్నాడు. హాలులో లేదు పక్క గదులూ వెతికాడు. మేడమీద గదుల్లో కూడా లేదు. గుండెల్లో తెలియని గుబులు. అతని కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిండుతున్నాయి. మెల్లిగా వంటింట్లోకి అడుగుపెట్టాడు. అంతే అక్కడి దృశ్యాన్ని చూసి అప్రతిభుడయాడు.

మందిరానికి ఎదురుగా గోడని ఆను

కుని వుంది. సావిత్రి తలెత్తి శూన్యం లోకి చూస్తోంది. ఆ కళ్ళల్లో ఎక్కడా జీవం లేదు. బుగ్గలమీద అంతసేపూ ఏడ్చిన గుర్తుగా చారలు కట్టివున్నాయి.

'సావిత్రీ,' అతని గొంతు గాద్గదికం అయింది.

మౌనమే సమాధానం కావడంతో దగ్గరికెళ్ళి కూర్చుని ఆమె భుజాలు కదిపాడు. ఒక్కసారి వులిక్కిపడి అతని ముఖంలోకి చూసి అతని భుజాల మీద తల ఆనించి వెక్కివెక్కి ఏడుస్తోంది. అతను ఆమె వీపుమీద అనునయంగా నెమరువేయసాగాడు.

'ఛ! ఎందుకూ.... ఎవరేమన్నారు నిన్ను. వూరుకో, ప్లీజ్.'

సమాధానంగా ఇంకా వెక్కివెక్కి ఏడవసాగింది. 'నేను మిమ్మల్ని యింకేమీ కోరను, ప్లీజ్. డాక్టరు దగ్గరకి వెళదాం,' ఆ మాట వినగానే అతను గంభీరంగా మారిపోయాడు. 'అలాగే.'

అతను వొప్పుకోగానే క్షణంలో ఆమె మారిపోయింది. ఉత్సాహంగా లేచి క్షణంలో తయారై వచ్చింది.

'పదండి పిక్చర్‌కి వెడదాం.'

చిత్రంగా చూస్తూండిపోయాడు అతను 'ఈమెకి పిల్లలంటే అంత యిష్టమా? ఒకవేళ ఏ కారణం చేతనైనా'.... ఆ పైన ఆలోచించలేక పోయాడు. మెల్లగా లేచి ఆమె వెనుకే బయటకి అడుగుపెట్టాడు.

• • •

'డాక్టర్ దగ్గరికి ఎప్పుడు వెడదాం.' దువ్వుకుంటున్న అతను అద్దంలో కనిపిస్తున్న సావిత్రిని చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"సావిత్రీ మన పెళ్ళై నాలుగు సంవత్సరాలే కదోయ్ అయింది. ఇప్పుడు మనకేం తక్కువైందని? హాయిగా చిలకాగోరింకల్లా వున్నామని యిరుగూ పొరుగూ ఈర్ష్యపడటంలేదూ? పిల్లలు పుడితే ఈ ఫ్రీడమ్ ఎక్కడ ఉంటుంది? ఇప్పుడేం తొందర వచ్చింది?' మెల్లగా ఆమె భుజాలచుట్టూ వొంగి రహస్యం చెబుతున్నట్లు అన్నాడు అతను. 'అయినా పిల్లలు పుడితే ఆ తది భర్త ప్రేమలో సగం పంచి యిచ్చేస్తుందిట తెలుసా? ఐ కెనాట్ బి శాటిస్‌ఫైడ్ విత్ వోన్లీ ఫిఫ్టీ పర్సంట్. యూ నో!'

నెమ్మదిగా తలెత్తి అతనివైపు చూసింది ఆమె. ఆ కళ్ళల్లోంచి నీరు ధారగా జారుతోంది. ముక్కుపుటాలు అదురుతున్నాయి. 'అర్థం అయింది. ఈ కుంటి సాకులన్నీ దీని గురించా. ఎంత స్వార్థం మీది. అయినా ఇదేమైనా రొట్టెముక్కా ఫిఫ్టీ పర్సెంట్ పంచి యివ్వడానికి. ఐ విల్ టెల్ యూ వన్ థింగ్ ఇన్ ఫ్యూచర్ మీకు ఒకవేళ నా ప్రేమలో లోటనిపిస్తే చంపేయండి. నిరభ్యంతరంగా ఆ జీవాన్ని చంపేయండి అంతేకాని యిది మనసులో పెట్టుకొని వొచ్చే ఆ జీవాన్ని ఆపే హక్కు మీ కెంతమాత్రమూ లేదు....'

ఆ తర్వాత మాటలు అతనికి వినిపించలేదు విభ్రాంతపోయి ఆమె వెళ్ళినవైపే చూస్తూండిపోయాడతను

ఆరోజు సాయంత్రం అతను ఇంటికి కొద్దిగా ఆలశ్యంగా వచ్చాడు స్కూటర్ బయట పార్కుచేసి లోపలికి నడిచాడు. సోఫాలో కూర్చుని చదువుకుంటున్న దల్లా ఉలిక్కిపడి తలెత్తింది సావిత్రి.

'పద'

'ఎక్కడికి? ఏవిఁటి?' అని అడగకుండా అతనివెంట నడిచింది

స్కూటర్ ఓ క్లినిక్ ముందు ఆగ

దంతో ఆశ్చర్యపోయింది. అప్రయత్నంగా ఆమె పెదవులు విడివడ్డాయి.

'ఐ యామ్ సారీ శేఖర్.'

అతను మాట్లాడకుండా లోపలికి నడవబోయాడు. అతని చేయి పట్టుకుని ఆపి అంది, 'పొద్దున్న జరిగినదానికి క్షమించానంటే కానీ నేను లోపలికి రాను'.

చిన్నగా నవ్వాడు అతను. 'ఫరవా లేదులే సావిత్రీ. ఆమాత్రం నిలిపి కజ్జాలు వుండాలి. ఎప్పుడూ తీపి తింటే మొహం మొత్తుంది. చేదుకూడా రుచే', ఇద్దరూ లోపలికి వెళ్ళారు.

కొన్ని రోజుల తరువాత డాక్టర్ రిపోర్టు చదివి ఆశ్చర్యపోయింది. యిద్దరిలో ఏమీ లోపం లేదు. మరి.... మరి?

* * *

'నిజంగా,' అతను నమ్మలేనట్లు ఆశ్చర్యంతో నోరు తెరిచాడు. అవును అన్నట్లు తలాడించింది.

'నీ కిప్పుడు తృప్తిగా వుందా సావిత్రీ?' అతను ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

'ఎందుకు వుండదు? యిన్నేళ్ళ తరువాత,' ఆమె అర్థోక్తితో ఆపేసింది.

'థాంక్ గాడ్!' అతను తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు. ఆ సాయంత్రం అతను చాలా సామాను మోసుకువచ్చాడు.

'ఇవన్నీ ఏమిటి?' అతని చేతిలో సంచీ అందుకుంది.

'ఊలు, నీడిల్స్ బాబు స్వెటర్ కోసం. యింకా నీకు టానిక్స్, బుక్స్ పిల్లల పెంపకం గురించి. యింకా..'

'చాల్లెండి ఎవరైనా వింటే నవ్వుతారు.'

'ఇంకెవరున్నారు వినేందుకు ఓ ...' అతని చూపు ఆమె పొట్టమీద నిల్చింది. అంతలోనే సీరియస్‌గా మొహం పెట్టి 'వీడేమిటి మన మాటలన్నీ వినేస్తున్నాడ,' అన్నాడు. చాలా రోజులకి మనస్ఫూర్తిగా నవ్వింది సావిత్రి.

* * *

'ఇంక రెండు నెలలు దాటితే కరువై రోజులు. దాదాపు పద్నాలుగువందల సంభై గంటలు అంతే!

'అయ్యో యింజనీర్ గారూ ఆ లెక్కలు ఆపండి. మీకో నమస్కారం' ఆమె నవ్వుతూ అతని ధోరణిని ఆపింది

'ఓకే....' సాయంత్రం కొద్దిగా ఆలశ్యం అవచ్చునోయ్ నాకోసం వెయిట్ చేయకు.'

'భోజనం చేసి వెళ్ళండి. మళ్ళీ ఎన్ని గంటలకు వస్తారో ఏమో?'

'నో.'

'పోనీ ఈ పళ్ళు తిని వెళ్ళండి.'

'వాట్! అరడజను అరటిపళ్ళు బ్రేక్ ఫాస్టా' అతను నవ్వి రెండు పళ్ళు

తీసుకుని వాచికేసి చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు. 'మైగాడ్ నేను పరిగెత్తాలి.'

హడావిడిగా మెట్లు దిగిపోయాడు అతను. 'సావిత్రీ' కిందనుంచి కేక పెట్టాడు

'వస్తున్నా,' అతని బట్టలు హాంగర్‌కి తగిలిస్తున్న సావిత్రి కేకవిని ఆంగారుగా పరిగెత్తింది. మెట్లు దిగుతున్నదల్లా కెవ్వుమని కేకపెడుతూ బంతిలా దొర్లసాగింది.

'సా....' అతని నోట్లోంచి మాట రాలేదు ఆమెవైపే చూస్తుండిపోయాడు.

* * *

'సావిత్రీ... ' ఆదుర్దాగా పిలిచాడు అతను. ఆమె కళ్ళు విప్పి అతనివైపు చూస్తుండిపోయింది. అతని చూపులు ఆమె మొహంమీదుగా ప్రసరిస్తూ పొట్ట దగ్గర ఆగిపోయాయి. 'భగవాన్'.

'సావిత్రీ ఎలా వుంది యిప్పుడు.'

ఆమె మాట్లాడలేదు. ఆలోచిస్తోంది. తను మెట్లు మెల్లగా దిగి కానీ.... అవును.... అదే.... ఆమె విశ్శబ్దంగా ఏడుస్తూ వుండిపోయింది.

'సావిత్రీ ప్లీజ్.' తన చేతిని మెల్లగా ఆమె చెంపమీద ఆన్చాడు.

ఆ చేతిని గట్టిగా పట్టుకుని అతని మొహంవైపు చూసి అంది, 'అయిపోయింది '

'నువు క్షేమంగా వున్నావ్ కదా.'

ఆమె అతన్ని పూర్తిగా మాట్లాడనీయలేదు. 'నాకేం నేను క్షేమంగా వున్నాను. కానీ ఒకటడుగుతాను చెప్పండి. బాబు వచ్చివుంటే మిమ్మల్ని సరిగా చూసేదాన్ని కాదా ?'

అతని చూపు లక్ష్యపెట్టకుండా తల తిప్పి అంది, 'అబార్షన్'కి అందరూ మీ తెలివి వుపయోగిస్తే బాగుండేది. ఒళ్లు మిగిలిపోతారు పిల్లలు ఎగురుతారు. ఎందుకండీ మెట్లమీద అరటి తొక్కు వుంచి పిలిచారు... చెప్పండి ఎందుకు యిలా చేశారు ?'

అంతలోనే దిండులో మొహం దాచుకుని నిస్సహాయంగా ఏడ్వసాగింది 'మై బేబీ... యూ కిల్డ్ హిమ్ నువ్వు హంతకుడివి. బట్... వై డు యూ? ఎందుకు చేశావీపని ?'

* * *

హాస్పిటల్‌నుంచి డిశ్చార్జ్ చేసిన తరువాత ఇంటికి వచ్చిన దగ్గిర్నుంచి మొదలు పొద్దున్న అతను ఆఫీసుకి వెళ్ళిన తరువాత ఏమీ తోచేది కాదు. సాయంత్రం అతను ఇంటికి వచ్చినా కూడా వంటింట్లో కూర్చునేది అతను ఎంత నచ్చచెప్పడానికి ప్రయత్నించినా లాభం లేకపోయింది.

రోజులు భారంగా గడుస్తున్నాయి ఎప్పుడోగానీ సావిత్రి పెదవి కదపడం లేదు.

'లేచి తయారవు సావిత్రీ.'

'ఎక్కడికి ?' ఈ మధ్య ఆమెతో

చాలా మార్పు కనబడుతోంది. తిరిగి ఆమె మొహంలో ప్రసన్నత కనిపిస్తోంది.

'డాక్టరు దగ్గరకేనా?'

'నో,' నవ్వుతున్న ఆమె ముఖం రంగులు మారింది.

'ఆల్‌రైట్,' విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు అతను.

సాయంత్రం అతనితో బాటు వచ్చిన అపరిచిత వ్యక్తిని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది.

అతను లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు.

'ఎన్నో నెలమ్మా?'

'...' తనది కానట్లు చెప్పింది.

'లోపలికి పదమ్మా. టెస్ట్ చేస్తాను.'

'వద్దు,' తల అడ్డంగా తిప్పింది.

'నీకేం భయం లేదు,' డాక్టర్ ఆమెకి నచ్చచెప్పి గదిలోకి తీసుకెళ్ళింది.

'డాక్టర్, నాకీ బిడ్డ కావాలి. నా ప్రాణం దారపోసి అయినా ఈ పిల్లడిని బ్రతికించుకుంటాను. ప్లీజ్ మీరందరూ కలిసి వాడిని చంపెయ్యకండి. మీకు పుణ్యం వుంటుంది,' మంచంమీద పడుకుని రెండు చేతులూ పట్టుకుంది.

'ఫరవాలేదులే అమ్మా. నేను చెబుతాను కదా.'

ఆమె వెళ్ళిపోతూ శేఖర్‌తో సావిత్రిని పిలిపించాలా అంది ఆవిడ,

'ఆమె కోరినట్లే చేయండి లేకపోతే అన్యాయం జరిగే అవకాశం వుంది.'

అది విన్న సావిత్రి 'పుట్టింటికి వెడతాను,' అని కూర్చుంది.

ఆమెకి నచ్చచెప్పబోయి అది జరిగే పనికాదని తెలుసుకుని ఆమె ప్రయాణానికి ఏర్పాట్లు చేయించాడు.

టెలిగ్రాం అందుకుని పురకలు పరుగులతో మామగారి వూరు చేరుకున్నాడు. శేఖర్ మనసు సంతోషంతో గంతులు వేయసాగింది. మామగారి పలకరింపు, అత్తగారి ఆదరణ యివేమీ పట్టించుకోలేదు అతను. ఎప్పుడెప్పుడు సావిత్రిని చూద్దామా అని వుంది అతనికి. చివరికి సావిత్రి గది చేరుకుని గుమ్మం దగ్గరే ఆగిపోయాడు. మంచంమీద పిల్లలకి పాలు యిస్తున్న సావిత్రి అడుగుల చప్పుడు విని తలెత్తింది.

'రండి.'

అతని కళ్ళు కుతూహలంగా సావిత్రిని పరిశీలిస్తున్నాయి. సావిత్రి మొహం వింత వెలుగు విరజిమ్ముతోంది. మొహంమీద గోధుమ రంగు మచ్చలు ఆమె అందాన్ని రెట్టింపు చేశాయి. సావిత్రిని దాటి మంచంమీద పిల్లలవైపు దృష్టి మళ్ళింది. అందులో తల్లితో పోటీపడుతున్నట్లున్నారు పిల్లలిద్దరూ. పిల్లకంటే పిల్లవాడికి జుట్టు ఎక్కువగా వుంది ఎర్రటి శరీరం యిద్దరిదీ. అతను ఆ వైపు తృప్తిగా చూస్తుండిపోయాడు.

'దిష్టి తగిలేను' సావిత్రి నవ్వింది.

'పోవోయ్. నా ప్రతిరూపానికి నా

దిష్టి ఏమిటి?' మెల్లగా మెడకింద చేయి వేసి పిల్లని లేవదీయబోయాడు పక్కనే పిల్ల కదలడంతో పిల్లవాడు కెవ్వు మన్నాడు. వులిక్కిపడి పిల్లని అలాగే వదిలేశాడు. పిల్లవాడు గుక్కపట్టాడు.

'ఏమిటి సావిత్రి నీ కుళ్ళుబుద్ధంతా మీ వాడికి నేర్పించావు. దాన్ని ఎత్తుకుంటే ఓర్చలేడు వెధవ!'

అతన్ని చూస్తూంటే సావిత్రిలో అంతవరకూ కరుడుగట్టిన భయమంతా మంచులా కరిగిపోసాగింది

అరవ నెల్లో పిల్లలని తీసుకుని బయల్దేరాడు. పిల్లలకి రవి, సుమ అని పేర్లు పెట్టారు.

కాలచక్రంలో ఆరేళ్లు గిర్రున తిరిగాయి.

రవినీ సుమనీ స్కూల్లో జాయిన్ చేశారు. పిల్లలతోబాటు అతని అంతస్థూ పెరిగింది. కారు కొన్నాడు. హిమాయత్ నగర్ మెయిన్ రోడ్‌కి దగ్గరగా యిల్లు కొన్నాడు ఈ మధ్య కాలంలో సావిత్రి రెండుసార్లు పుట్టింటికి వెళ్ళింది. సావిత్రి తల్లీతండ్రీ ఒకరి తరువాత ఒకరుగా కాలగర్భంలో కలిసిపోయారు

ఇంటికి రావడంతో పిల్లలే ప్రపంచంగా బ్రతుకుతోంది.

అప్పుడప్పుడు మనసులో పూర్తిగా చావని భయం తొంగిచూస్తూంటే బలవంతాన దాన్ని అణగదొక్కుతోంది.

ఆ రోజు...

ఆదివారం శేఖర్ ఇంట్లోనేవున్నాడు

జీవితాన్ని పూర్తిగా మార్చివేసే రోజుకి నెల, వారం, తారీఖు, టైమూ, వీటిలో ఎవరు మర్చిపోతారు? ఏది మర్చిపోతాం

'డాడీ', సోఫాలో కూర్చున్న తండ్రి ఒళ్ళో కూర్చుని మెడ చుట్టూ చేతులు వేసింది.

చదువుతున్న పుస్తకం పక్కనే పడేసి 'యస్' అంటూ రెండు చేతులతో పైకెత్తాడు సుమని. 'డాడీ నన్నూ', అంతవరకూ తండ్రినే చూస్తున్న రవి పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి కాళ్ళని చుట్టేశాడు.

'డాడీ మనం జూకి వెళదాం వాళ్ళ గోపి వెళ్ళాడు ఎన్నిసార్లు చెప్పినా మీరు పోస్ట్‌పోన్ చేస్తున్నారు ఇవాళ వెళ్ళకపోతే కూడదు,' బుంగమూతి పెట్టి నిల్చుంది సుమ.

'ఓస్ దీనికేనా? పద సావిత్రి తయారవు'

'ఎక్కడికి?' వంటింట్లోంచే కేక వేసింది.

'మీవాడూ, మా అమ్మాయి జూకి వెళదాం అంటున్నారు. కాబట్టి మనం జూకి వెళ్ళాలి.'

వంటింట్లోంచి పరుగులాంటి నడకలో హాల్లోకి వచ్చేసింది సావిత్రి.

'ఇప్పుడా? ఏమీ తయారుచేయలేదు. తలుచుకుంటే చాలు మీకు.'

'ఇంకా టైముంది లేవోయ్. అయినా హోటల్స్ వుండగా నీకు శ్రమదేనికి?'

అప్పటికప్పుడు అన్నీ బుట్టలో సర్ది బాక్ సీట్ లోవేసి యిల్లు తాళంవేసి ముందు సీట్లో కూర్చుంది సావిత్రి. పిల్లలు కిటికీ దగ్గర కూర్చున్నారు

కారు మెత్తగా జారిపోతోంది. సిటీ లిమిట్స్ దాటుతున్న కొద్దీ వేగం పెంచ సాగాడు అతను. ఇన్నేళ్ళనుంచీ సావిత్రి మనసులో దాగివున్న భయం ఒక్కసారి వుప్పెనలా పొంగి ఆమె మనసు నిండా ఆక్రమించింది. అతని కేసిస్టీరింగ్ వీల్ కేసీ భయం భయంగా చూడసాగింది

'ప్లీజ్ స్పీడు తగ్గించండి', ప్రాధే యంగా అడిగింది.

'నీకూ నీ పిల్లాడికీ ఏం కాదు లేవోయ్!'

రవిని సావిత్రి పిల్లడిగా అంటూ ఉండడం శేఖర్ కి అలవాటు సుమని తన పిల్ల అంటూంటాడు.

క్షణం సేపు మాట్లాడలేదు సావిత్రి. ఆమెకి భయంతో నోట్లోంచి మాట రావడం లేదు. హఠాత్తుగా ఆమెకు ఆలోచన వచ్చింది. కొంతదూరం పోయాక అంది! 'నేను డ్రైవ్ చేసి చాలా రోజులైంది ప్లీజ్ నేను డ్రైవ్ చేస్తాను!'

అతను సన్నగా నవ్వాడు. ఎడంచేయి మెల్లగా ఆమె నడుం చుట్టూ పోనిచ్చి దగ్గరికి లాక్కున్నాడు 'మైడియర్! నువ్వు డ్రైవ్ చేసి చాలా రోజులైంది కనుకే నీకు యివ్వను. అయినా దేవి కోయ్ నీకంత భయం!

• • •

ఉలిక్కిపడి కళ్లు తెరిచింది సావిత్రి. ఎంతటి భయంకరమైన కల. తనమీదకు వంగిన ముఖాన్ని చూసింది.

'శేఖర్!'

'సావిత్రీ,' అతని కంఠంలో ఆదుర్దా ఆమె లక్ష్యపెట్టలేదు.

'నాకు- నాకేమైంది? పిల్లలేరీ!' తల పగిలిపోతున్నట్లుగా అనిపించడంతో తల మీద చేయి వేసి వులిక్కిపడింది. ఈ కట్టేమిటి?

'యాక్సిడెంట్ అయింది సావిత్రీ'.

ఆమె ఠక్కున లీలగా కారుని ఏదో గుద్దేయడం గుర్తువచ్చింది. 'పిల్లలు.... మైగాడ్.'

అతని వారింపుని లెఖ్ఖచేయకుండా లేచి నిల్చుంది. ఎదురుగా మంచంమీద రెండు ఆకారాలు విశ్రాంతిగా నిద్ర పోతున్నారు. దెబ్బలేవీ తగల్లేదు. ఎంతటి అదృష్టవంతురాలు తను. మెల్లగా వెళ్ళి యిద్దరి తలలమీద చేయి వేసింది. ఆమె కళ్ళల్లో అంతవరకూ తిరుగుతున్న నీరు యిక ఆలశ్యం భరించలేనట్లుగా బుగ్గలమీదికి జారింది. అంతలోనే ఆమె ముఖకవళికలు విచిత్రంగా మారిపోయాయి. శేఖర్ వైపు తిరిగింది.

'నేను చెబుతూనే వున్నాను. అయినా మీరు స్పీడ్ యింకా పెంచారు. ఎందుకండీ పిల్లలంటే మీకంత కక్ష. భగవంతుడి దయవల్ల పిల్లలు క్షేమంగా వున్నారు కానీ, లేకపోతే?'

'భగవంతుడి దయ!' వన్నగా గొణిగాడు

'ఈ రోజు నుంచి దయచేసి పిల్లల విషయంలో మీరు జోక్యం కలుగచేసు కోవద్దు ఈసారికి వూరుకున్నాను. ఇక ముందు మీరు ఎలాంటి ప్రయత్నం చేసినా పోలీసులకి రిపోర్టిస్తాను. ఛీ ఛీ.... ఆమె గొంతు తీవ్రంగా పలికింది. అతను ఆమె వంకే దీక్షగా చూస్తూండిపోయాడు.

* * *

ఏడ్చి ఏడ్చి దిండు తడిసిపోయింది. ఏడిస్తే హృదయం తేలికపడుతుంది అంటారు మరి తనకింకా బరువెక్కు వవుతోందే. ఆ రోజు నుంచీ అతను మారిపోయాడు తనని ఎక్కెడెక్కడికో తీసుకెళ్ళే ప్రయత్నం చేయసాగాడు. పిల్లల్ని మాత్రం తను కంటికి రెప్పలా చూసుకుంటూ వస్తోంది.

'మమ్మీ!' దూరంగా పిలుపు.

తలెత్తి చూసింది.

పిల్లలిద్దరూ బిక్కమొహాలు వేసు కుని నిలబడ్డారు.

'ఏడవకు మమ్మీ. నువ్వేడిస్తే మాకు ఏడుపు వస్తుంది. డాడీ మంచివారు కాదు. డాడీ దోస్త్రీ కటీఫ్!' ఎంత అమాయకులు వీళ్ళు. ఎందుకంత కక్ష అయనికి. ఇద్దర్నీ దగ్గరకు తీసుకుని తల నిమురుతూ వుండిపోయింది

తలుపు చప్పుడవడంతో చప్పున లేచి కూర్చుంది.

'లే సావిత్రీ అన్నం తిను

తిననన్నట్టు అడ్డంగా తలతిప్పి రగిలిన గుండెల్లోకి గట్టిగా హత్తుకుంది భయంతో.

'సావిత్రీ అన్నం తిను,' అతను కంచం దగ్గంకి తీసుకువచ్చి స్టూలు దగ్గరికి జరిపాడు.

ఆమె చేతులు పిల్లడిమీదనుంచి తీయ దల్చుకోలేదు. ఈవేళ జరిగిన దానికి అతను తనకి ఏమీ చేయడు తనంటే వల్లమాలిన ప్రేమ. ఎటొచ్చీ పిల్లలంటేనే—

ఆమె ఆలోచనలు తెగిపోయాయి. విసురుగా ఆమె చేతిలోని ఆకారాన్ని అవతలికి లాగాడు.

అతని వైపు మరింత భయంతో చూస్తూండిపోయింది. పిల్లలని 'ఏమీ చేయకండి. మీకు పుణ్యం వుంటుంది,' రెండు చేతులూ జోడించింది.

'లాభంలేదు సావిత్రీ. నీ మొండితనం రోజురోజుకీ ఎక్కువవుతోంది వీళ్ళ వల్ల నువ్వూ, నీవల్ల వాళ్ళూ చెడిపో తున్నారు '

ఆమె ప్రార్థనలకి అతను లెక్కపెట్ట

లేదు. 'రేపట్నుంచి వాళ్ళు ఈగదిలో వుండరు. నువ్వు బుద్ధిగా వుంటే నీకళ్ళకి రోజుకోసారి కనపడతారు. లేకపోతే'—

ఆమె గుండె కరిగి కన్నీరుగా ప్రవహిస్తోంది. తను వాక్యం పూర్తి చేయకుండా పిల్లలిద్దర్నీ విసురుగా ఈడ్చుకు పోతూంటే నిశ్శబ్దంగా చూస్తూండి పోయింది.

తలుపు వరకు వెళ్ళి అన్నాడు 'సాయంత్రం నేను వచ్చేటప్పటికి అన్నం తినేయ్, తెలిసిందా?' అతను బయటనుంచి గడియ వేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు. కుమిలి కుమిలి ఏడ్చింది 'భగవాన్ నాకు విముక్తి లేదా?' ఏడ్చి ఏం ప్రయోజనం? ఏడ్చి కళ్ళు ఎండి పోవడం తప్పితే ...'

ఇక్కడి నుంచి తప్పించుకోవాలి. ఎలా? ముందు తను తప్పించుకుంటే పిల్లల్ని తప్పించవచ్చును. ఆమె చుట్టూ కలియచూసింది. తన గది మెయిన్ రోడ్ మీదకి వుంది. అరిచి గీపెట్టినా ఆ రద్దీలో తన గొంతు ఎవరికీ వినపడదు. మెల్లగా వెళ్ళి తలుపు లాగి చూసింది. రాలేదు. ఆ గదికి కిటికీలు లేవు, వెంటిలేటర్స్ తప్ప. ఆమెదృష్టి మూలనున్న కర్ర మీద పడింది. స్టూల్ మీద స్టూలు మంచంమీద వేసి మెల్లగా స్టూల్ ఎక్కి వెంటిలేటర్ని కర్రతో తడమసాగింది. ఆమె నిశ్శబ్దంగా భగవంతుణ్ణి ప్రార్థిస్తోంది. 'భగవంతుడా ఆ వెంటిలేటర్స్‌లో యిటుకలు యీ గదిలోకి పడేయి. రోడ్ మీద ఎవరినెత్తినా పడేయకు'

హఠాత్తుగా మొహంమీద ఏదో పడినట్లయి వులిక్కిపడింది. పిచుక. తేలికగా నిట్టూర్చింది. ఆ పిచుక అరుస్తూ యిటూ అటూ తిరుగుతోంది. సావిత్రి మెల్లగా ఆ వెంటిలేటర్లోని ఇటుకల్ని గదిలోకి పడేట్లు చేసే ప్రయత్నంలో మునిగిపోయింది.

కిచకిచమంటూ గూడుతో సహా పడ్డ పిచుక పిల్లలని చూస్తూండిపోయింది. పాపం ఎంత కష్టపడి నిర్మించుకున్నాయో ఆ గూడుని కూలిపోయింది తన కలల్లాగే

అంతలోనే ఆమె కళ్ళు వింతగా మెరిశాయి. నిజమే ప్రతి ప్రాణీ చచ్చిన తరువాత కూడా వుపయోగపడుతుంది.

• • •

పక్కనే ఏదో పడ్డట్లయి వులిక్కిపడ్డాడు, నడుస్తున్న అతను. మైగాడ్ క్షణంలో తల పగిలేదే. అతనేదో అందామని తల పైకెత్తి మరుక్షణం రెండడుగులు వెనక్కి వేశాడు

ఇంకొక ఇటుక- యిటుక తరువాత యిటుక. అతను కుతూహలంగా ఆ వెంటిలేటర్ని చూస్తూండిపోయాడు. ఈ సారి ఇటుకతో పాటు న్యూస్‌పేపర్ ముక్కతో చుట్టినట్టుండి ఎగిరివచ్చి పడింది. అతను ఆత్రంగా చూడసాగాడు. ఇంకొక న్యూస్ పేపర్ ....అలా వరుసగా

వస్తున్నాయి. అతను కుతూహలంగా కొద్ది దూరంలో పడివున్న పేపర్ని వంగి తీశాడు.

అది రక్తంతో పైన డేంజర్ మార్కు పెట్టివుంది అదిరే గుండెలతో వణుకుతున్న చేతులతో అతను కాగితపు వుండ విప్పాడు. అతని కళ్ళు అక్షరాల వెంట పరిగెత్తుతున్నాయి.

'ప్లీజ్ రక్షించండి. నేను ఈ ఇంట్లో బంధింపడి వున్నాను. హెల్ప్.... హెల్ప్.'

తర్వాత అక్షరాలు కనిపించలేదు. ఎవరీమనిషి ఎంతటి అపాయకరమైన స్థితిలో వుంటేతప్ప రక్తంతో రాయవలసిన అవసరం వస్తుంది ఇప్పుడు తనేం చేయాలి?

* * *

ఫోన్ విసుగూ విరామం లేకుండా. విసుగ్గా ఎత్తాడు శేఖర్.

'హలో'

అటువైపు నుంచి విన్నమాటలు అతని గుండెల్లో సూటిగా నాటుకున్నాయి. 'భగవాన్,' అతను చిన్నగా నిట్టూర్చాడు. ఇన్నాళ్ళూ దాచిన రహస్యం యిప్పుడు బయటపడదు కదా!

దారిపొడుగునా ఇవే ఆలోచనలు. అతను యిల్లు చేరుకోగానే అతని భయం పరాకాష్ఠనందుకుంది, పగిలివున్న తాళంకప్ప చూడగానే.

శక్తినంతా కూడదీసుని లోపలికి అడుగుపెట్టాడు.

గదిలో దృశ్యంచూసి అవాక్కయినాడు సావిత్రి, యిద్దరు పోలీసులు, మరో అపరిచితుడూ నిలబడి వున్నారు.

ఆ అపరిచితుడు చెప్పేది లీలగా వినబడుతోంది శేఖర్ కి

'రక్తంతో రాసినది చూడగానే ఏమీ తోచలేదు సార్ నాకు. వెంటనే మీకు చెప్పాను' అతను అన్నాడు

శేఖర్ తలవొంచుకుని నేలవంతా పరికించి చూశాడు దూరంగా పిచుక పిల్లలు. 'భగవంతుడా' అతను ఆ దృశ్యాన్ని చూడలేకపోయాడు. వాడి కత్తితో చీల్చబడినట్లున్నాయి. పేగులన్నీ బయటికి వచ్చి.... 'అరెస్టు చేయండి సార్. నా పిల్లల్ని ఏంచేశాడో అడగండి వాడిని చిత్రహింసపెట్టండి. నేను అనుభవించిన దానికి వెయ్యిరెట్లు అనుభవించాలి వీడు.' ఆ గొంతులో ఎన్నో ఏళ్లనుంచి దాచిన కక్షవుంది

'సావిత్రీ!' అతను దీనంగా పిలిచాడు. అది హృదయాంతరాళాల్లోంచి వచ్చిన పిలుపు. తిరస్కారంగా చూసింది ఆమె.

'నీకేం తక్కువైందని వీళ్ళని పిలిచావు సావిత్రి నీకేం లోటుచేశాను? చెప్పు.'

'ఛూ,' నేలమీద ఉమ్మేసింది సావిత్రి.

'తిండీ బట్టా కలిగించగానే సరిపోయిందా, చెప్పు. నా పిల్లల్నేం చేశావ్.

కడుపుతీపి నీకేం తెలుసురా. తొమ్మిది నెలలూ మోసి పెంచాను. ఇన్నేళ్ళూ భరించాను.' అతని షర్టుపట్టుకుని కుదిపేస్తోంది ఆమె. 'నా పిల్లల్నేం చేశావ్ చెప్పు!' ఆమెని విడిపించేసరికి ఇన్‌స్పెక్టర్‌కి ఆయాసం వచ్చింది.

'ఇన్‌స్పెక్టర్ ప్లీజ్ వీడిని నా కళ్ళ ముందునుంచి తీసుకెళ్ళిపొండి,' ఆమె ఆయాసంతో రొప్పుతోంది.

ఇదేమీ తనకి కానట్లు అతను మౌనంగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

'ఏంచేశావు రి తను? 'పిల్లలేరీ?' ఆమె ప్రశ్న చెవిలో రింగుమంటోంది. ఏమా ధా[illegible]ను ఢిల్లీనుంచి ముచ్చటపడి తెచ్చిన రెండు రబ్బరు బొమ్మలు కళ్ళ ముందు కదిలాయి.

[illegible] కలిపిస్తున్నట్లయింది. మొదట్లో డాక్టర్ దగ్గరికి వెళదామంటే అంగీకరించలా. తనూ భయపడ్డాడు తనలో ఏదైనా లోపం వుంటుందేమో అని.

కాని అదృష్టవశాత్తు యిద్దరిలో లోపం ఏమీలేదు. ఆ తరువాత ఆమెకి యాక్సిడెంటల్‌గా అబార్షన్ కావడం, నేరం తనమీద రుద్దింది సావిత్రి. అనలా రోజు తను అరటిపళ్ళు తిననేలేదు. విధి. ఎంత చెప్పినా ఆమె నమ్మలేదు.

అలా మొదలైంది ఆమె అనుమానం. కవలలు పుట్టిన కొన్నిరోజుల వరకు బాగానే వుంది. వాళ్ళు పెరిగి పెద్దవాళ్ళు అవుతుంటే యిదివరకటి నిరుత్సాహం యిసుమంతకూడా లేకపోతే ఆమెను చూసి సంతోషించాడు. ఆ సుఖానికి భగవంతుడికి కూడా కన్నుకుట్టింది కాబోలు. ఆ రోజు....

'జూ' కి వెళ్ళే రోజు తను వేగంగా డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. అంతవరకూ వేగంగా డ్రైవ్‌చేయడం సరదా తనకి. సావిత్రి విపరీతంగా భయపడుతోంది. ఆమె భయం చూసిన తను మరింత భయపెట్టాలని మామూలు ధోరణిలో ఆమెని డ్రైవ్ చేయనీయలేదు

'కారు ఆపండి' సావిత్రి దీనంగా అడిగింది.

'పోవోయ్', అతను ఒక చేత్తో నిర్లక్ష్యంగా మొహంమీద పడుతున్న జుట్టుని వెనక్కి తోశాడు. కారు ముందుకు పోతూనే వుంది వేగంగా 'కారు ఆపుతారా లేదా?' సావిత్రి గొంతు అంతకంతకీ తీవ్రంగా మారిపోతోంది. అతను విననట్లు నటించాడు

'కారు ఆపకపోతే నేను డోర్ తెరచి దూకేస్తా', హేండిల్ మీద చేయివేసింది ఆమె.

'సావిత్రీ', నివ్వెరపోయాడు అతను. పిల్లలిద్దరూ తల్లినీ తండ్రినీ భయంగా చూశారు.

'ఆపుతారా లేదా?', ఆమె మొహంలో దృఢ నిశ్చయం కనబడుతోంది. ఆమె అన్నంతా పనిచేసి తీరుతుందనిపించింది

తనకి. అందుకే కారుని సడన్ బ్రేక్‌తో ఆపాడు.

'మాడండి... నన్ను డ్రైవ్ చేయనిస్తేనే మీతో వస్తాను. మీరు వెనక సీట్లో కూర్చోండి' అతను అమోఘమయంగా ఆమె చెప్పినట్లు చేశాడు. ఎందుకిలా ప్రవర్తించింది? తను వేళాకోళం చేస్తే అమాత్రం సహించలేదా?

సావిత్రి దృష్టినంతా రోడ్ మీదకి కేంద్రీకరించి కారుని మెల్లగా పోనిస్తోంది. స్పీడుగా వస్తున్న లారీ కనురెప్పపాటులో నల్లటి ఆ కారుని ముద్దుపెట్టుకోవడం జరిగిపోయింది. తను వేగంగా కారుని నడపినపుడు ఏమీ కాలేదు సావిత్రి మెల్లగా నడిపినా....

దురదృష్టం. తను బాగానే వున్నాడు. పిల్లలు.

ఎంత ఏడ్చాడు తను. ఇద్దర్నీ కప్పి పెట్టివచ్చినా యింకా సావిత్రికి స్పృహ రాలేదు. ఆమెకి స్పృహా వచ్చినా ఏదో మాట్లాడసాగింది ఆమెని యింటికి తీసుకువచ్చాడు తను. రెండు రోజుల తరువాత పూర్తిగా స్పృహవచ్చింది ఆమెకి

తననుకున్నట్లుగానే ఆమె మొదట ప్రశ్న 'పిల్లలేరీ'.

ఎన్నో జవాబులు సిద్ధంగా వుంచుకున్నాడు తను. కాని ఆ క్షణంలో పెదవులు కదలనేలేదు. సావిత్రి లేచి వెళ్ళి పిల్లలు జూకి వెళ్ళేలోందరలో వదిలేసిన రబ్బరు బొమ్మల దగ్గరకి వెళ్ళి వాటి తలనిమురుతూ వుండిపోయింది.

తను వాళ్ళు లేరన్న నిజం ఎన్ని సార్లు చెప్పినా వృధాప్రయాసే అయింది. ఎంతమంది డాక్టర్లకో చూపించాడు. ఎన్ని మందులు! ప్రయోజనం లేదు. విచిత్రంగా ఆమె వ్యాధి ముదురుతున్న కొలది తనకి ఆమెపట్ల ప్రేమ అధికం అవుతూ వచ్చింది.

ఆమెని చూడకుండా వుండలేని స్థితికి వచ్చాడు తను. తను లేనప్పుడు ఆమెని ఎవరు చూస్తారు? ఆమె ఎక్కడైనా వెళ్ళిపోతే అందుకే ..ఆమెను ఓ రకంగా బంధించి వుంచాడు హాస్పటల్‌లో వుంచితే ఆమెలేకుండా తను బ్రతలేడు.

ఆమె మీద తనకెందుకు యింత ప్రేమ

ఇన్నేళ్ళు సహనంగా భరించాడు. కానీ ఈరోజు ప్రొద్దున భరించలేక పోయాడు. ఆమె పోలీసులకి ఫోన్ చేసే ప్రయత్నం చేస్తున్నప్పుడు ఆటంక పరిచాడు. తిండి తినకుండా ఆ బొమ్మల తోడిదే లోకంగా ఆపిల్లల చెవుల్లో సావిత్రి చెప్పే రహస్యాలు రోజూ చూస్తూనే వున్నాడు. అయినా యీరోజే సహనం పోయి ఆమె మీద కసురుకున్నాడు. ఆ బొమ్మల్ని అవతలికి విసిరేశాడు.

ఆమెమీద తనకెందుకో యింత ప్రేమ? తనకే తెలియదు. పిచ్చిదన్న

జాలా? కాదు. అంతరాత్మ గట్టిగా అరిచింది. ఆమె స్థితికి తను కారకుడా? తనెలా అవుతాడు? తనమీద అనుమానం తోనే ఆమె ఆ స్థితికి వచ్చింది. కనీసం ఆమెను తాను డ్రైవ్ చేయనీయకుండా వున్నా బాగుండేది. పెళ్ళిపీటల మీద తను ఎంత మధురంగా వుచ్చరించాడు. 'నాతి చరామి.... నాతి చరామి', ఈ ప్రేమ బహుశా ఆ మంత్ర ప్రభావం వల్లనే పుడుతుందా? కరువుతీరా ఏడ్చిన తను మామూలు మనిషి కాగలిగాడు. ఏడుపు కడుపులో దాచుకున్న సావిత్రి పిచ్చిదైనందుకే ఏడుపుకూడా ఒక వరమే. అతను వ్యర్థంగా నవ్వాడు.

'చూడండి ఎలా నవ్వుతున్నాడో. వీడు నరరూప రాక్షసుడు' సావిత్రి పళ్ళు బిగువున అంది.

ఈ నెలలో అమెరికా తీసుకువెళ్ళి స్పెషలిస్టుకి చూపించాలని అనుకుని ఇల్లు జేరం పెట్టాడు. ను విజ... చ్చేస్తే.

సావిత్రి పిచ్చిదని అందరూ గేలి చేస్తే. ఒకవేళ ఆమెకు తగ్గకపోయి నటయితే అందరూ పిచ్చిది అంటే తను భరించగలడా.

ఒకవేళ తను నిజం చెప్పకపోతే తను చేసినపనికి శిక్ష అనుభవించాడన్న తృప్తితో సావిత్రికి మరిగి మతి వస్తే.... తను పిల్లల్ని చంపుతాడన్న అనుమానమే కదా సావిత్రిని ఆ స్థితికి తీసుకవచ్చింది. నిజమే తనకి శిక్ష పడితే సావిత్రి మామూలు మనిషి అయిపోతుంది కదా.

కానీ శిక్ష పడితే సావిత్రిని ఎవరు చూస్తారు. అతను ఏదీ నిర్ణయించుకోలేకపోతున్నాడు. భుజంమీద ఎవరిదో చెయ్యి పడడంతో అతను ఉలిక్కిపడ్డాడు.

'చూడండి మిస్టర్! మీరు చెప్పవలసినవి ఏమైనా వుంటే స్టేషన్‌కి వచ్చి చెప్పండి.'

అతను పోలీస్‌తో రెండడుగులు ముందుకు వేశాడు. కొద్దిసేపు ఆగి అతను ఏదో చెబుదామన్నట్లుగా పెదవి విప్పాడు.